

Ніч новорічна

Олександр Мінович

Восьма дівчача кімната вирішила додому на Новий рік не їхати, святкувати в гуртожитку. Ще місяць назад домовились, слово дали, пообіцяли, що ніхто не порушить.

Час пролетів, немов один день. Бібліотека, аудиторії, лекції-семінари, конспекти, зубріння, різні навантаження з "общественной лінії" – по такому шаленому колу щодня – немає коли в календар заглянути, інколи чергу в їдальні вистояти. Лише сьогодні зупинились-схаменулись. Тридцять перше!

Але куди там зупинятись! Ще ялинки немає, прикупити не мішало б хоч щось до святкового столу. А одяг, а зачіски, а з чергою на кухні як... І те ще, і те... Голова обертом, неначе перед екзаменом... Що поробиш? Новий рік!

Рита Котьмич, наче як за старшу, всім доручення роздає. Галю Ізврюк послала за ялинкою, кажуть біля ЦУМу ще дають, тільки довго стояти тре. Лілі Займенько доручила майонез віднайти, нехай прошвірнеться по магазинах – може десь викинуть, бо що то за Новий рік без олів'є – срамота. Асі Грумальчук і Віті Кодоль – на кухні поратися, пюрешку й вінегрет готувати. Сама Рита взялася в кімнаті прибирати, прикрашати шикарно: нарізані з паперу сніжинки на вікна, гірлянду пластикову цвяшками на килимок до стіни, "дощик" – на двері. З картону вирізала цифри наступаючого року – 1986. Пофарбувала олівцями в різний колір, підвісила кожен розмальовану цифру за нитку на світильник, що висів над головою. Красота, як в Парижі!

Першою вернулася Ліля:

– Девкі! Хочу вас обрадувати – майонезу ніде немає, всі магазини обійшла, аж до Хрещатика, навіть запаху майонезного. Пусті полки, все розгрібли, не тільки ми зустрічаєм. Жаль, та прийдеться якось без олів'є!

– Як то "без", що то за стіл буде? – в один засмучений голос Ася з Вітою. – У всіх нормальних людей з олів'є, а в нас виходить...

– Не кіпішум раніше строку! – зупинила дівчат Рита. – Давайте кинемся по гуртожитку, може в когось розживемось! Хоч би ложку! Віта, пройдиш поверхами, ти багатьох знаєш, там де смачно пахне, спробуй! Пофартить – роздобудеш, ми ж не в лісі.

Пофартило з ялинкою. Галя залетіла в кімнату щаслива, з новорічним запахом хвої:

– А от вам – і ялинка! Скажіть, яка гарна! Правда ж клас? Останню забрала, з чужих рук прямо видерла, добре, що хлопець-продавець на мою сторону став, а то до бійки дійшло б. Я за одну гілку, а двоє якихось підстаркуватих жіночок за інші, не хотіли відпускати. Нащо їм, питається, та ялинка, в їхні роки, сидить собі біля телевізора й куняйте, ялинка для нас, молодих. Правильно кажу?

– Правильно-правильно! Молодчинка! Треба було тебе ще й за майонезом посилати!

- А що, майонезу не знайшли? Як же так? Як без майонезу?

- Ша! Не спішіть воду каламутити! - знову взялася втихомирювати Рита. - Може у Вітки щось вийде, почекаєм! Головне, що шампанське є, я з дому привезла, ховала від вас, аби не випили. Мені його мамка презентувала, їй у лікарні вдячні пацієнти подарили. Крім шаманського ялинка вже є, антураж святковий у кімнаті зроблено - майже все готове! А ще - сюрприз! Хлопці з одинадцятої нам свій магнітофон залишили, шкода, тільки з одною касетою - "Машина часу", але все рівно потанцюєм-потанцюєм, "Новий поворот" послухаєм. До речі: я обіцяла з хлопцями розрахуватися, так що готуйтеся, хто чим може... А зараз гуляєм, дівчата! Швиденько вдягаймося-малюймося - і за стіл, скоро куранти почнуть бемкати! Новий рік іде!

Віта повернулася з нічим. На поверхах якщо й було щось цінне-поживне, все вже пішло на тарілки, дещо навіть з'їлося - старий рік почали проводити. Зате досвідчені старшокурсниці напоумили: "А ви сметану з гірчицею змішайте, буде саме те...". Довелось так і зробити.

Рівно о дванадцятій восьма почала скляно чокатися й заволатала на весь гуртожиток дзвінками молодими дівочими голосами так, щоб аж на Васильківській чули: "Ур-ра! Ур-р-а-а-а!". Далі багаторазово скандували: "З Но-вим ро-ком! З Но-вим ро-ком! З Но-вим ро-ком!". Хай всі знають, як восьма святкує!

Заторохтіли ложками-виделками, розбавили їжу-випивку життєрадісним сміхом, наповнили кімнату святковим гамором, жартами-примовками. Стало новорічно-весело, і трошки п'яно. Пробували співати - не вийшло, емоції били через край, не давали налаштуватись. Танцювали під позичений магнітофон, закриваючи мляво очі й піднімаючи догори руки.

- А давайте згадаємо кожна, що було найкращого в пройденому році! Яким він нам запам'ятався, адже він був наш, ми так дружно і гарно у ньому жили, стали такою тісною компанією, немовби поріднилися. Тепер ніколи, чуєте, ніколи не будемо розлучатися! Дружба назавжди! Згода?

- Згода! Під-пи-сує-мось!

- Чуєте, дівчата, навіть якщо заміж - не забуваймо одна одну, нас скріпило студентське життя, це краще всякого клею, всякої гайки! За нас, дівки! За нас молодих і красивих, хай нам заздять!

Першою для оголошених споминів промайнутого року піднялася Віта Кодоль:

- Що я можу сказати?.. Пройдений рік був для мене вдалий. Здала успішно дві сесії, надіюсь так і наступну відбабахаю, отримую підвищену стипендію, в басейн ходжу, плавати навчилась, вихідними з кінотеатрів не вилажу, всі фільми подивилась, старостою групи мене вибрали, я тепер начальник, прошу, як то кажуть: любити й жалувати, на "ви" ще не треба, а порадіти можете. Одним словом, у мене все нормальок, іду вперед, наче корабель по синьому морю. Щоб не гірше було в новому році!

- Молодець, Віта! Так тримати, ти краща!

- Хто наступний, ти, Ліля?.. Давай, починай!

Ліля Займенько довго вагалася, з чого розпочати, не звикла до виступів – тихоня, проте, все ж наважилась, аби правил не порушувати:

– Мені до Віти далеко. Ви ж знаєте: ні сесій успішних, ні староства-начальства, от хіба плавати добре вмію. То я це ще змаленьку, хлопцям на нашому ставку таку фору давала, що вони аж зубами скреготіли, так заздрили. Найбільше я радуюсь тому, що втрималась, перший курс пройшла, не вилетіла. Дальше, всі кажуть: легше буде. Надіюсь, що закінчу. З нашого села цього року ніхто до інституту не поступив, одна я. Мама така рада, місця не знаходить, хвалить мене – зупинитися не може. Ще б то! Дочка поступила до прославленого столичного університету, та ще й на філософський факультет, філософом буде! Наші сільські аж язиками прицмокують! Вчителі у школі гордяться мною, дітям у приклад ставлять: "Бачите, ніби й вчилася не дуже, а таки поступила, і тобі не куди-небудь!". Єдине, що мама не втямить, що то таке наша спеціалізація – "психологія", ніяк не може додуматися, ким же я буду після навчання. А я й сама, якщо чесно, не дуже втямлю. Он ходять чутки, що психологів посилятимуть в тюрми, правильний моральний стан у зеків формувати. Брешуть?

– Брешуть-брешуть, поїдеш додому, в лікарню влаштуєшся, головне зараз вчитися, не змарнувати кожної хвилини гарного студентського життя, а там час покаже, хтось казав, що за кордоном психолог ледь не найавторитетніша професія, може скоро й у нас таке настане.

– Та я б додому з великим задоволенням!

Після Лілі слухали Галю Ізврюк і Асю. Дівчата, як під копірку, однаково протарабанили, що все у них у минулому році було добре, що жилося-не журилося й лише тепер вони по-справжньому оцінили, як весело в студентському колі, як повезло, що знайшли таких гарних подружок, з якими пощастило заселитися в одну кімнату. Похвалитися чимось не захтіли, заявили, що в цьому році якихось здобутків не нажили.

– Ти б, Галька, не скромничала, такого хлопця знайшла, хіба це не здобуток? – різко заявила Рита. – Воно зрозуміло: в тебе мордашка й фігура такі, що хоч завтра в кіно знімайся, всі хлопці вслід зирять, але Едік, то не всі. Киянин, синочок високого татка, який нібито в якомусь міністерстві працює, згодися – це те, що треба, може навіть краще того нашого диплома. Хіба ні, дівчата?

– Та ми з Едіком тільки три рази містом походили, ну ще в кіно один раз, – спробувала відбитися Галя. – Я ще добре не знаю: серйозно він, чи ні, а ви вже мені його пришиваєте. Мови немає – подобається, та сумніви щодо його намірів маю.

– Знаєш, якщо сумніваєшся, – втрутилась Рита, – не треба було чіплятися за нього, ми ж з тобою тоді разом були в Голосієво, коли він до нас підійшов. Якби ти йому відмовила й не пішла разом прогулятися, він би на мене перекинувся, куди б дівся. Відверто скажу, він мені сильно сподобався. Я б його швидко обкрутила, і не сумнівалася б, як ти тепер. Такого жениха гріх відпускати!

– А чого це я мала йому відмовляти?.. Мені він теж сподобався. І сам, заміть, мене вибрав, я не нав'язувалася.

– Вибрав, не вибрав, але однаково ви не підходите одне одному, не вийде з вас пари,

ви з різного світу.

- Ти, виходить, з одного... як тільки визначила...

- Як-як... мовчки!

- Рита, Галя, хватить вам з тим вашим Едіком, ще посваритесь в новорічну ніч, не розбивайте дружної компанії!

- Краще кажи, Котя, як рік провела, що нового бачила-чула, чого ми не знаєм, у тебе ж завжди якісь секретики в кишені, поки не випитаєм, сама не розповіси, - хтось попросив Риту.

- Вгадали, думала казати, чи не казати, але все одно від вас цього не скриєш. Розбагатіла я! Вчора мама приїжджала, курси підвищення кваліфікації в неї у столиці, то ми зустрічалися, в кафетерії посиділи, поговорили. Вона мені чобітки фінські привезла. Такі класні, то вам не наш ширпотреб, справжня фірма! Дівчата, з рук не хочеться випускати! З довгими гладенькими халявками, з чистої шкіри - шик! Завтра всім покажу, не хочу сьогодні святковий час займати, звиняйте, я так рішила, потерпів. Але то ще не все, є ще дещо, набагато цікавіше. Тут я вже до завтра чекати не заставляю, сама не втерплю.

Рита полізла в свою тумбочку, попорпалася недовго в ній, і театральнo виставила на показ подружкам ліву руку - на середньому пальці незвично для дівчат блиснув перстень:

- Бачили?.. От, що в мене! Теж мама привезла - сімейна реліквія, цілу купу грошей коштує, від бабці мені перейшло. Оцей камінчик посередині - справжній діамант! Збоку букву "К" вигравіювано - перша буква мого прізвища. Недавно мої там, вдома, рішили, що пора мені його передати, раніше збиралися тільки на весілля вручити, та чогось передумали. Я відмовлялася спочатку, все таки річ дорога, може хтось вкрасти, але мама підказала з пальця ніколи не знімати - не пропаде. Тільки прошу вас, як казав мій дід: "Хур-пек-шмек", тобто, не заздрити! Я ж не винувата, що так привалило!

Дівчата примовкли від побаченого-почутого. Для них це була велика несподіванка, не знали, що казати, як реагувати. Перстень роздивилися: хто заздрісно, а хто лише здивовано. Виразили своє захоплення: хто щиро, а хто так собі. Новорічний настрій якось непомітно зник. Стали в'яло перемовлятися, без недавнього шуму-гаму.

Відчувши таку зміну за столом, Рита зметикувала, що вона стала причиною цього, тому внесла пропозицію, як повернутися до дальшого святкування:

- Хватить сидіти, пішли на вулицю, там вже народ гуляє повним ходом! Чуєте, які крики з вікна лунають, давайте швиденько, бо без нас все пройде!

Студентське містечко спати не збиралось. На відміну од міських, традиційно п'яних у цю ніч кварталів, тут з алкоголем було не вельми - грошей не вистачало, ще й заборона існувала на спиртне в гуртожитках, з якою хоч трохи потрібно було рахуватися. Однак це не мішало веселитися "на повну катушку".

Дівчата вИсипали на вулицю, коли вона вже співала-витанцьовувала-перегукувалася. З усіх вікон лунала музика, хтось бив у ночви немов у барабани. Пухнатий сніг, що легко кружляв у світлі ліхтарів, робив картину казковою. Новорічний

настрій повернувся за малу хвилю. Хотілося бігати, кричати, пританцьовувати, вітати всіх знайомих і незнайомих із святом. Почали кидатися сніжками, качатися в снігових кучугурах, гралися в доганялки й сипали снігом за шию. Верещали від радості на весь новий світ.

Лише під самісінький ранок повернулися в гуртожиток. Довго не могли відхекатися й відчервонітися. Раз по раз хтось згадував щось кумедне із побаченого на вулиці, й вся кімната заливалася нестримним реготом.

- Оце так зустріли! Я ще так ніколи не зустрічала! - вигукнула котрась із дівчат і почула схвальну підтримку. - Що не кажи, а класна компанія - це все! Не були б ми разом - нічого такого не вийшло б!

Зупинила всіх втома... Поступово у восьмій заспокоїлися й почали затихати, хтось вже й дрімав.

Рита Котьмич вдягла нічну сорочку, розклала своє ліжко, і раптом схаменулася:

- А куди це я свій чарівний перстеньок поділа? Щось не знаходжу ніде? Ніби ж отут, на старе місце, в тумбочку клала. Ти бач: немає... Що ж це воно таке, де він міг подітися? Дівчата, ніхто не знаходив?

- Кому він потрібен?.. Шукай краще, добре в тумбочці подивися, одяг перетряси. Знайдеться...

- Та я вже скрізь передивилася, по третьому разу йду, нема - і все тут! Щось воно не так, може хтось із вас пожартував, то вже хватить, вертайте назад і будемо спати. Признавайтесь, скільки можна...

- Не брали ми твій перстень, що ти заладила... Хіба ти його не взяла з собою на вулицю?.. Мала ж ту дорогоцінність свою з пальця не знімати, мама ж так учила?

- Я ще не звикла до нього, трохи палець тіснить, думаю покладу в тумбочку, хто його в ній знайде... крім вас ніхто не знає, ще нікому не показувала.

- Значить шукай ще, гарно скрізь подивися, може випав ненароком, може не думавши переклала кудись, давай разом подивимось!

Дівчата перекинули в кімнаті все верх дном, десятки разів заглядали в кожну шпарину, вивернули кишені, оглянули сумки, ліжка, тумбочки, шафи, книги на полицях, проте - нічого. Врешті решт здалися, полягали смурні на свої ліжка й надовго замовкли, кожна обдумувала свою версію пропажі. Нічого путнього не виходило.

Рита Котьмич виглядала ображеною, мовчала, нервово ходила по кімнаті туди-сюди, перестала спілкуватися з подружками. Коли ті кинулися розшукувати перстень, дивилася на них презирливо, наче не сумнівалася в їх винуватості. Згодом почала схлипувати, ледь не заридала. Її ніхто не впокоював, від цього Рита, здається, ще більше, розізлилася на дівчат. З таким настроєм вийшла з кімнати, не сказала куди. Знайшла в себе двокопієчну монету й пішла до таксофону, що стояв біля входу в гуртожиток. Вирішила визвати міліцію, нехай притисне дівчат, аби котрась зізналася.

Міліція їхати не спішила - перший день нового року, справ по горло, та й у самих, мабуть, голова боліла. Лише години через три-чотири два молодих оперативники, не стукаючи, різко відчинили двері восьмої кімнати й переступили поріг. Не вітаючись,

явно відчуючи себе господарями ситуації, голосно заявили: "Міліцію визивали?".

Восьма в цей час зуміла заснути, відійти од неочікуваної нічної пригоди-напасті. Від крику дівчата вскочили з ліжок, немов їх холодною водою облили. Спросоння ніяк не могли второпати, що відбувається.

- Ти що, Ритка, міліцію визвала?.. Геть здуріла!

- А як мала робити, коли ви не признаєтеся?.. От тепер - їм будете пояснювати, де перстень поділи!

Оперативники ретельно оглянули кімнату, розпитали, що й до чого, пройшлися підозрілими поглядами по дівчатах, наче рентгеном засвітили. Згодом дістали папери, всілися за столом й почали щось писати. Дівчат виставили в коридор, по черзі стали визивати в кімнату для пояснень. Першою допитали потерпілу, засипали її питаннями: чи не могла вона сама перстень загубити, або кудись сховати й забути, чи міг хтось сторонній зайти в кімнату, чи якась із дівчат могла непомітно зайти-вийти, чи не було в неї з кимось сварок-конфліктів, хто, на її думку, міг взяти перстень, може вона когось підозрює...

Хоча Рита хвилювалася, однак змогла впевнено відповісти на всі питання:

- Не могла я ніяк згубити перстень, чи десь подіти, я точно пам'ятаю, що поклала його в тумбочку. Не думаю, що хтось сторонній міг його знайти, ніхто знати не знав про його існування, тільки свої, з нашої кімнати, у них і питайте. Хто й коли заходив-виходив, не бачила, не слідкувала за ними. Конфліктів ні з ким не мала, сперечалася тільки з Галею Ізврюк за хлопця, не підозрюю її, але хто його знає... Може вона захотіла помститися мені... чого тільки не буває.

Міліціонери допитали трьох дівчат, записали їхні свідчення, останньою викликали Галю. Її вирішили допитувати з пристрасстю, взялися різко, жорстко:

- Ось тобі чистий лист, сідай і пиши! Як вкрала перстень, куди сховала, навіщо взяла, з ким зговорилася вчинити злочин, скільки випила спиртного. Пиши! Ніхто з тобою цяцкаться не збирається, нам достеменно відомо, що саме ти вкрала. Не треба нічого говорити, мовчи й пиши! Поки ми не одягли на тебе наручники й не відвезли в каталажку, там тебе швидко навчать жити! Пиши, я сказав! Пиши, злодюго! Ми знаєм, що ти вкрала - зізнавайся, так краще буде, зізнавайся, поки не пізно!

Один із оперативників навідався на дівчину, психологічно давив на неї, кричав прямо у вуха, в лице, лякав всякими страхами, не давав оговтатися. Галі здавалося, що він зараз почне її бити-катувати, що розтопче її, немов мураху. Дівчина з переляку вніміла, в грудях здавило так, що дихати не могла. Відчувала, ніби на неї звалилася стіна й ось-ось геть придушить. В Галі почали трястися руки, тіпалися губи, вона ледь не втратила пам'ять. Стало видно, що вона не здатна ні писати, ні говорити.

Міліціонери відійшли в протилежний бік кімнати, пошепталися між собою. Далі за дівчину взявся інший оперативник, цей грав у доброго:

- Заспокойся, Галю! Перестань трястися, ніхто тобі нічого поганого не зробить, пострахали трохи, і все. Ти нам зараз віддаси той клятий перстень, і ми поїдемо звідси, а ви з дівчатами будете спокійно жити, як раніше. Ну, що ти, дурненька, подумай

добре, нащо тобі той перстень, ти ж його не зможеш продати, або носити, відразу помітять, донесуть нам, тоді гірше буде, тоді тільки тюрма. Ти ж молода, гарна, тобі ще жити й жити, схаменися, віддай нам перстень – і справу буде закрито!

Галя в себе не приходила. Вона сиділа з таким страхом-переляком, що нічого не чула й не бачила.

"Недобрий" міліціонер спробував ще раз напосісти на неї, знову пішов із криком, лайкою, погрозами, проте, скоро помітив, що його намагання дівчину вже не дістають, вона стала немов сомнамбула.

Наступив вечір, дізнання тривало вже багато годин. Дівчата стояли весь час у прохолодному коридорі в благоденному одязі, їм заборонили кудись відлучатися. Сісти не було куди, мусили підпирати холодні фарбовані стіни, сидати біля них навприсядки, щоб ноги відпочили. Одній лиш Риті дозволили зайти в сусідню кімнату й там перечекати.

Оперативники вирішили на цьому поки що зупинитися. Подальші дії надумали перенести до відділу міліції:

– Збирайтеся, поїдете з нами! – наказали дівчатам.

На вулиці чекав міліцейський автомобіль прозваний "Бобіком". Асю, Галю, Віту й Лілю посадили в заґратований відсік, наче арештантів. Коли вели коридорами гуртожитку, на них дивилися здивовано мешканці, немов на розбійників, хтось вже встиг рознести слухи, що дівчата такого натворили – передати страшно.

Везли "Бобіком" немов овець на забій. В маленькому залізному відсіку подружки тісно притулилися одна до одної й переживали жах. Ні з чим подібним у своєму житті вони ще не зустрічалися.

У відділі міліції Московського району міста Києва їх знову допитували, страхали й напосідали, вмовляли й переконували сказати щирю правду. Дівчат заставили пройти неприємну-принизливу процедуру зняття відбитків пальців. Котрась із них не витримала міліцейського тиску й готова була зізнатися, аби тільки відпустили, однак, саме зізнання, без повернення перстня, для оперативників нічого не значило.

Лише посеред ночі подружок відпустили в гуртожиток. Автобуси й тролейбуси вже не ходили, прийшлося їм іти пішки близько десяти кілометрів. Добрались аж під ранок.

Потім дівчат ще кілька разів визивали до міліції. Нарешті справу зупинили, не було доказів, які вказували, хто скоїв злочин. Згідно своїх інструкцій, міліціонери направили листа в ректорат університету: "... в ніч із 31 грудня 1985 року на 1 січня 1986 року студентками другого курсу філософського факультету в гуртожитку по вулиці Ломоносова 7 було скоєно правопорушення – розпиття спиртних напоїв у забороненому місці. Просимо вжити заходів до порушників...".

Через кілька днів на дошці оголошень гуртожитку, де проживали наші дівчата, вивісили наказ ректора: "За грубе порушення правил соціалістичного співжиття виселити з гуртожитку та виключити з числа студентів: Галину Ізврюк, Віталію Кодоль, Астру Грумальчук, Лілію Займенько!".

Покидаючи гуртожиток, дівчата не попрощалися з Ритою, лиш якась із

невдачливих подружок жбурнула в неї:

- Де ти тільки взялась на нашу голову з тим своїм перстеньочком дорогоцінним!

Дівчата роз'їхалися по домівках, більше ніколи не бачились, мабуть, не хотіли, аби щось нагадувало про недавню новорічну ніч.

Ліля Займенько додому, в село, не повернулася, не схотіла ранили серце матері, ніколи не признавалася їй, що не довчилася, що змушена була покинути університет.

Дівчина влаштувалася в столиці двірником, там давали службове житло - маленьку кімнатку. Познайомилася з хлопцем - дільничним міліціонером Гришею. Дільничний із двірником постійно на зв'язку, спізналися-приглянулися, почали разом жити. В дев'яностих Ліля стала човникувати, возила й продавала на базарі одяг із Польщі, Гриша прикривав від рекету. З часом відкрила свій магазинчик фірмового одягу. Між поїздками й базаром встигла народити двійко гарних дівчаток. Вродливі - люди мимо пройти не могли, щоб не похвалити за красу. "В маму пішли!". Гриша здобув заочно вищу освіту, піднявся вгору на службі - став слідчим. Може якраз для того, аби спрацювало знайоме всім, вічне правило: "Всяке таємне рано чи пізно стане явним".

Одного разу Гриша зателефонував з роботи Лілі:

- Чуєш, а як прізвище твоєї подружки, про яку ти мені розповідала, ну отої, що в неї перстень вкрали? Не Жукаріна випадково?.. Ні?

- Та ні... Чого питаєш?

- Справа у мене: злодії обікрали дуже багату квартиру, винесли все, наче підміли за собою, нажилися - на три життя хватить, було що красти. Цікаво: те, що не вкрали - потрошили-понівечили, мовби було завдання якомога більше шкоди нанести. Схоже хтось замовив, аби не тільки обікрасти, а ще й помститися. Господиня підозрює цілу купу людей з якими ворогує: колишнього чоловіка, дочку з зятем, колег по роботі. Мені довелося виїхати на огляд. Потерпіла хазяйка - доктор філософії, свою книгу подарувала, на першій сторінці її біографія. Дивлюсь, ніби вчилася разом з тобою, на філософському, відділення психології.

- Я маю знати таку... Може, то в неї прізвище чоловіка?.. А звати як?

- Маргарита!

- Ха! Та це ж Ритка наша, знайшлася! Ніхто інший бути не може! Згадала, це в неї прізвище Едіка, колись за нашою Галею ввивався. Значить, Ритка таки ним заволоділа, добилася свого... Що вже, кажеш, доктора має?.. Ти диви, а вчилася неважненько!

- Не сміши! Зараз це легко, аби твої гроші, завтра й тебе можна доктором!

- Не треба, хватить з мене того, що є!

- А хочеш здивую? Поки говорив з тобою, читав список вкраденого, тут перстень старовинний з діамантом значиться.

- Та ти що! Бути такого не може! А не вказано, що на ньому буква "К" збоку вигравірувана?

- Вказано!

- Оце так чудасія! Це що ж вона, виходить, все підстроїла, аби Едіка до рук прибрати, Галю прогнати, а разом і нас із нею! Ти диви, скільки років пройшло і все

рівно виясnilось! От життя - цікава штука!.. Скажи?..